

Arrest

nr. 168 988 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat. K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Hemdin Kassem Adai Hemdin, verklaart over de Iraakse nationaliteit te beschikken en van origine een Arabier en soenniet te zijn. U bent van de stam Al Azawe en u werd 30 jaar geleden geboren in de wijk X van de stad Bagdad. Van 2004 tot 2007 werkte u voor het Ministerie van Elektriciteit. Door het sektarisch geweld moest u hiermee stoppen. Nadien werkte u in een sportwinkel. U trouwde in 2008, maar scheidde in 2013 omdat jullie geen kinderen kon krijgen.

Vanwege uw soennitische achtergrond en uw woonplaats in de wijk Al Doura werd u bij controles telkens geassocieerd met strijders van IS (Islamitische Staat) en/of Al Qaeda.

Op 12 juni 2015 was u aan het werk in de sportwinkel toen u opgebeld werd door een buurjongen. Via hem kreeg u uw moeder aan de lijn die u vertelde dat uw vader en broer gedood waren door leden van "Asayb Ahl al-Haq" - een sjiiitische militie - uit wraak voor de dood van andere sjiiieten aan het front. Uw moeder vertelde u niet meer naar huis te komen. U ging daarop naar uw oom in Al Doura, in de subwijk Al Toma. Drie dagen later werd een dreigbrief op uw naam bij u thuis bezorgd. Hierin stond dat u binnen de 24u uw huis moest verlaten en dat ze u zouden vermoorden. Hierna werd er besloten dat u het land moest verlaten.

Op 19 juni 2015 had u een afspraak met een smokkelaar in Erbil, Noord-Irak, en de volgende verliet u uw land.

Op 16 juli 2015 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: uw Iraaks paspoort, uw identiteitskaart, een dreigbrief en de overlijdensaktes van uw vader en broer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees dient te koesteren ten aanzien van de militie "Asayb Ahl al-Haq". Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en broer gedood zouden zijn uit wraak voor de sjiiitische slachtoffers elders in het land (CGVS vragen 13, 17-19). Bovendien verklaart u ook dat enkel zij - en niet de burens - gevisieerd werden, terwijl de wijk waar jullie woonden toch een soennitische wijk is (CGVS vraag 20). Beide zaken lijken toch wat met elkaar te contrasteren: aan de ene kant was de aanval op uw broer en vader een wraakactie voor het lot van sjiiieten elders in het land, maar aan de andere kant zouden uw vader en broer - en bij uitbreiding uw hele familie - specifiek gevisieerd zijn. Wanneer Asayb Ahl al-Haq een wraakactie uitvoert, mag er toch enigszins van uit gegaan worden dat zij zich niet specifiek zouden richten op één familie en zich eerder zouden richten op een hele buurt. Wanneer het hier wraak betreft om sjiiitische slachtoffers elders is het dus vreemd dat zij zich uitsluitend op uw familie zouden focussen en niet op andere soennitische bewoners van jullie wijk. Indien uw vader en broer er willekeurig zouden zijn uitgepikt, is het trouwens nog steeds bizar dat Asayb Ahl al-Haq u zou blijven achtervolgen: hun wraakactie was dan immers al uitgevoerd. Er is zelfs geen enkele reden om er van uit te gaan dat zij van uw bestaan op de hoogte waren. Uit wat u vertelt, kan afgeleid worden dat de moordenaars van uw vader en broer geen minutieus geplande aanval uitvoerden op jullie huis, maar eerder willekeurig jullie huis er uit pikten. Wie daar al dan niet aanwezig was, is - tenminste in deze optiek - dan bijkomstig. Daar hun motivatie een 'algemene wraak' zou geweest zijn, is het opmerkelijk dat zij u blijven viseren. U was in dat huis niet aanwezig, en zij konden bijgevolg van uw bestaan nauwelijks weet hebben. Dat zij blijkbaar een persoonlijk en individueel probleem met u zouden hebben, strookt niet met hun motivatie om in het algemeen wraak te nemen op soennieten.

Daarnaast zegt u dat het de bedoeling was uw hele familie te vermoorden, maar wanneer Asayb Ahl al-Haq de kans kreeg ook uw moeder en zus te doden, lieten ze dit na (CGVS vragen 13, 24). Dat zij meestal geen vrouwen doden, is in dit geval geen afdoend excuus omdat u zelf aanhaalt dat ze eigenlijk uw 'hele familie' willen doden. Bovendien is er sinds uw vertrek niets speciaals meer gebeurd in verband met de problemen die u had in Bagdad (CGVS vragen 34-37). Wanneer zij er werkelijk dusdanig op gebrand waren u terug te vinden en te doden, mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij alles in het werk zouden stellen om u terug te vinden en uw familie opnieuw te gaan lastigvallen. Familiebanden uitzoeken en/of familieleden interpellieren om zo mogelijke onderduikadressen te kunnen vinden, kan in dit geval dan ook geen onoverkomelijk obstakel zijn. Dat zij na uw vertrek noch bij uw moeder, noch bij uw oom zijn langs geweest om u te vinden, relateert de door u beweerdte vervolging in sterke mate.

Voorts is uw beschrijving van wat er zou gebeurd zijn toen uw vader en broer doodgeschoten werden, dermate oppervlakkig dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van dit incident (CGVS vraag 13 pg. 5, vraag 23). Over het eigenlijke moment waarop uw vader en broer gedood werden kunt u enkel een erg beknopte en feitelijke versie van de feiten geven. Ook al was u op dat moment niet aanwezig toch zou u via uw moeder en zus meer (doorleefde) details moeten kennen. Dat uw moeder en zus evenmin veel meer konden vertellen dan dat beide neergeschoten werden, zonder hieromtrent verdere bijzonderheden te kunnen vertellen, is gezien de ernst en het schokkende van zo'n gebeurtenis ongeloofwaardig. Dat u net over het meest cruciale element van uw asielmotieven zo weinig kunt vertellen, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst. Aan geen van deze elementen wordt getwijfeld door het CGVS. De dreigbrief is een in drie lijntjes getypte, ongedateerde brief die door eender wie, waar en wanneer kan opgesteld worden. De herkomst ervan kan onmogelijk worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of door corruptie verkregen worden (info CGVS toegevoegd aan blauwe map van het administratief dossier). Dit geldt ook voor de twee overlijdensaktes die u voorlegt. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn"), en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het

bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees dient te koesteren ten aanzien van de militie “Asayb Ahl al-Haqq”. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en broer gedood zouden zijn uit wraak voor de sjiitische slachtoffers elders in het land (CGVS vragen 13, 17-19). Bovendien verklaart u ook dat enkel zij – (...) - gevisieerd werden, terwijl de wijk waar jullie woonden toch een soennitische wijk is (CGVS vraag [19]20). Beide zaken lijken toch wat met elkaar te contrasteren: aan de ene kant was de aanval op uw broer en vader een wraakactie voor het lot van sjiieten elders in het land, maar aan de andere kant zouden uw vader en broer - en bij uitbreiding uw hele familie - specifiek gevisieerd zijn. Wanneer Asayb Ahl al-Haqq een wraakactie uitvoert, mag er toch enigszins van uit gegaan worden dat zij zich niet specifiek zouden richten op één familie en zich eerder zouden richten op een hele buurt. Wanneer het hier wraak betreft om sjiitische slachtoffers elders is het dus vreemd dat zij zich uitsluitend op uw familie zouden focussen en niet op andere soennitische bewoners van jullie wijk. Indien uw vader en broer er willekeurig zouden zijn uitgepikt, is het trouwens nog steeds bizar dat Asayb Ahl al-Haqq u zou blijven achtervolgen: hun wraakactie was dan immers al uitgevoerd. Er is zelfs geen enkele reden om er van uit te gaan dat zij van uw bestaan op de hoogte waren. Uit wat u vertelt, kan afgeleid worden dat de moordenaars van uw vader en broer geen minutieus geplande aanval uitvoerden op jullie huis, maar

eerder willekeurig jullie huis er uit pikten. Wie daar al dan niet aanwezig was, is - tenminste in deze optiek - dan bijkomstig. Daar hun motivatie een 'algemene wraak' zou geweest zijn, is het opmerkelijk dat zij u blijven viseren. U was in dat huis niet aanwezig, en zij konden bijgevolg van uw bestaan nauwelijks weet hebben. Dat zij blijkbaar een persoonlijk en individueel probleem met u zouden hebben, strookt niet met hun motivatie om in het algemeen wraak te nemen op soennieten.

Daarnaast zegt u dat het de bedoeling was uw hele familie te vermoorden, maar wanneer Asayb Ahl al-Haqq de kans kreeg ook uw moeder en zus te doden, lieten ze dit na (CGVS vragen 13, 24). Dat zij meestal geen vrouwen doden, is in dit geval geen afdoend excuus omdat u zelf aanhaalt dat ze eigenlijk uw 'hele familie' willen doden. Bovendien is er sinds uw vertrek niets speciaals meer gebeurd in verband met de problemen die u had in Bagdad (CGVS vragen 34-37). Wanneer zij er werkelijk dusdanig op gebrand waren u terug te vinden en te doden, mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij alles in het werk zouden stellen om u terug te vinden en uw familie opnieuw te gaan lastigvallen. Familiebanden uitzoeken en/of familieleden interpellieren om zo mogelijke onderduikadressen te kunnen vinden, kan in dit geval dan ook geen onoverkomelijk obstakel zijn. Dat zij na uw vertrek noch bij uw moeder, noch bij uw oom zijn langs geweest om u te vinden, relateert de door u beweerde vervolging in sterke mate.

Voorts is uw beschrijving van wat er zou gebeurd zijn toen uw vader en broer doodgeschoten werden, dermate oppervlakkig dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van dit incident (CGVS vraag 13 pg. 5, vraag 23). Over het eigenlijke moment waarop uw vader en broer gedood werden kunt u enkel een erg beknopte en feitelijke versie van de feiten geven. Ook al was u op dat moment niet aanwezig toch zou u via uw moeder en zus meer (doorleefde) details moeten kennen. Dat uw moeder en zus evenmin veel meer konden vertellen dan dat beide neergeschoten werden, zonder hieromtrent verdere bijzonderheden te kunnen vertellen, is gezien de ernst en het schokkende van zo'n gebeurtenis ongeloofwaardig. Dat u net over het meest cruciale element van uw asielmotieven zo weinig kunt vertellen, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst. Aan geen van deze elementen wordt getwijfeld door het CGVS. De dreigbrief is een in drie lijntjes getypte, ongedateerde brief die door eender wie, waar en wanneer kan opgesteld worden. De herkomst ervan kan onmogelijk worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of door corruptie verkregen worden (info CGVS toegevoegd aan blauwe map van het administratief dossier). Dit geldt ook voor de twee overlijdensaktes die u voorlegt. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij steeds duidelijk verklaard heeft dat alle soennieten in zijn wijk werden gevisieerd en vervolgens citeert uit het gehoorverslag van 29 oktober 2015 stelt de Raad vast dat verzoeker overgaat tot een selectieve lezing van dit verslag. Aan verzoeker werd namelijk uitdrukkelijk gevraagd waarom Asayb Ahl al-Haqq (AHH) specifiek hem en zijn familie viseerden. Uit het gehoorverslag van 29 oktober 2015 blijkt duidelijk dat hij dienaangaande verklaarde dat de aanval op zijn broer en zijn vader een actie betrof waarbij AHH wraak wou nemen voor de dood van sjiitische jongeren die gevolg hadden gegeven aan de oproep om te gaan strijden tegen IS (stuk 7, gehoorverslag, vraag 13, 17 en 19). Doorheen verzoekers verklaringen blijkt wel duidelijk dat enkel het huis van zijn familie beschoten werd (stuk 7, gehoorverslag, vraag 25) en dat de beweerde actie van AHH specifiek gericht was op zijn familie (stuk 7, gehoorverslag, vraag 13, 17 en 20).

Daar waar verzoeker verklaard had dat er nog anderen van zijn wijk persoonlijk bedreigd werden en namen noemde, blijkt evenzeer uit het gehoorverslag dat deze verklaring geen verband hield met de specifieke actie waarbij zijn vader en broer zouden gedood zijn, maar eerder betrekking had op incidenten die zich de afgelopen jaren in verzoekers wijk hadden afgespeeld. Het argument dat hij nooit verklaard heeft dat zijn familie specifiek zou worden gevisieerd bij de vaststelling dat de militie zijn moeder en zus niet heeft gedood, kan dan ook niet volstaan. Verzoeker biedt nog steeds geen enkele valabele verklaring voor het gegeven dat zijn moeder en zus niet werden gedood bij de aanval, terwijl hij zelf aangaf dat het de bedoeling was de hele familie te vermoorden (stuk 7, gehoorverslag, vraag 13).

Aangezien verzoeker enerzijds de dood van zijn vader en broer verbond aan een algemene wraakactie van AHH, doch anderzijds duidelijk aangeeft dat enkel zijn vader en broer het slachtoffer waren van deze actie, zijn verzoekers verklaringen niet aannemelijk te noemen. Immers, indien de actie van AHH tot doel had wraak te nemen op soennitische burgers voor de dood van sjiiitische jongeren aan het front is het zeer bevreemdend dat AHH zich de moeite getroost een soennitische wijk binnen te dringen om er dan enkel en alleen verzoekers vader en broer te doden. Er kan namelijk redelijkerwijze van uitgegaan worden dat AHH van de gelegenheid gebruik zou maken om de andere aanwezige familieleden en de overige bewoners van de wijk te doden. Dergelijk handelen waarbij duidelijk twee specifieke personen geviséerd worden valt dan ook niet te rijmen met het gegeven dat de actie tot doel had in het algemeen wraak te nemen op soennieten. Ook indien het ouderlijk huis van verzoeker er willekeurig was uitgepikt, is het niet aannemelijk dat AHH er dan vervolgens op gebrand zou zijn om verzoeker, die op het ogenblik van de actie niet aanwezig was, op te sporen. Het is immers niet aannemelijk dat AHH enerzijds zijn wraakactie niet heeft uitgebreid tot de soennitische burgers die op dat ogenblik een gemakkelijk doelwit vormden (zoals verzoekers moeder en zus en de overige inwoners in de wijk), maar anderzijds verzoeker nadien wel kost wat kost zouden achtervolgen.

De stelling dat hij over de dreigbrief duidelijk heeft aangegeven dat het gaat over een standaardbrief die ook andere soennieten hebben ontvangen, kan hij geen afbreuk doen aan de voorgaande en pertinente vaststellingen. Overigens doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot deze dreigbrief zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij niet persoonlijk en individueel geviséerd werd, maar wel als lid van een bepaalde groep, nl. de soennieten. Verzoeker citeert uit enkele rapporten van UNHCR; de COI Focus *"Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015; de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers van 31 mei 2012; een rapport van de UN Security Council van 26 oktober 2015; het Nederlands Ambtsbericht van april 2015; een rapport van de U.S. Department of State getiteld: *"Iraq 2014 Human Rights Report"*; een artikel van Musings on Iraq met als titel *"Continued Heavy Fighting in Iraq 2nd Week of May 2015"*; een rapport van de Finnish Immigration Service genaamd *"Security situation in Baghdad – the Shia militias"* van 29 april 2015, een rapport van Amnesty International getiteld *"Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq"* van oktober 2014; een rapport van Human Rights Watch met als titel *"Iraq: Pro-Government Militias' Trail of Death"* van 31 juli 2014; en drie rapporten van Human Rights Watch, met name *"For Iraq's Sunnis, Sectarian Militias Pose an Extra Threat"* van 24 oktober 2014, *"The Gangs of Iraq"* van 4 november 2014, en *"Iraq: Militias Escalate Abuses, Possibly War Crimes"* van 15 februari 2015. Verzoeker besluit dat uit voornoemde rapporten blijkt dat de Iraakse overheid geen bescherming kan bieden aan soennieten tegen het geweld van de militias, maar dat de militias hechte banden hebben met de Iraakse overheid en veiligheidsdiensten, en mee de checkpoints bemannen. Vanwege hun sterke banden met de overheid, kunnen militias straffeloos mensenschendingen begaan tegen soennieten. Verzoeker wijst erop dat de minister van binnenlandse zaken en de minister bevoegd voor mensenrechten prominente leden zijn van de Badr organisatie, hetgeen één van de sterkste militias is in Bagdad, hetgeen duidelijk de straffeloosheid illustreert waarmee dergelijke militias tewerk gaan.

Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen hiervoor tegenindicaties. Zo verklaarde hij in de vragenlijst van het CGVS uitdrukkelijk dat hij, benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, geen andere problemen (met de autoriteiten, met medeburgers of van algemene aard) kende (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.9.). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

De verwijzing naar talrijke rapporten omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daar waar verzoeker aangeeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat zijn verklaringen over de moord op zijn broer en vader oppervlakkig zijn, benadrukt de Raad dat van verzoeker toch kan worden verwacht dat hij wanneer gevraagd wordt wat zijn moeder en zus hem hebben verteld over wat er was gebeurd, doorleefde en gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Het gaat immers over een dermate belangrijke gebeurtenis in verzoekers leven, zijnde de moord op zijn vader en broer, waardoor kan verwacht worden dat verzoeker dienaangaande meer informatie heeft. Van verzoeker kon dan ook worden verwacht dat hij dienaangaande concretere en doorleefde informatie kan geven, ook al was hij niet aanwezig tijdens de gebeurtenissen. De stelling dat het om een erg emotionele gebeurtenis gaat en dat iedere persoon daar anders mee omgaat en dat er niet naar details werd gevraagd doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte van oordeel is dat er na zijn vertrek uit Bagdad niets meer gebeurd is en verduidelijkt dat ook andere soennitische families de wijk hebben moeten verlaten en dat er sindsdien een sjiitische gezin in hun huis woont, stelt de Raad vast dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de door hem gegeven verklaringen betrekking hebben op de algemene situatie in zijn wijk. Nergens uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat zijn familie na zijn vertrek nog problemen heeft ondervonden met AHH, noch blijkt dat AHH actief naar hem op zoek is. Dit element relativeert dan ook de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Overigens staat verzoeker zijn beweringen geenszins.

Ook de citaten uit algemene informatie teneinde de samenwerking van de AAH militie met de politie en veiligheidsdiensten, de aanwezigheid van AHH in verzoekers wijk en de beweegreden van de militie aan te tonen, volstaat niet. Verzoeker tracht weliswaar aan te tonen dat zijn verklaringen omtrent de gebeurtenissen en de dreigbrief volledig in overeenstemming zijn met de algemene informatie, doch doet hiermee geen afbreuk aan de hierboven concreet gedane vaststellingen. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de mogelijkheid beschikt om de herkomst van de overlijdensaktes na te gaan en verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele onderzoeksdaad te hebben gesteld naar de documenten, dit louter omwille van de zogenaamd ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en omdat er veel corruptie plaatsvindt in Irak. Op deze manier schiet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker grondig tekort in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht zoals voorzien in artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 welk vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde stukken. Deze bepaling is naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Dit principe wordt in de rechtspraak van het EHRM meermaals bevestigd. In verband met de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten citeert verzoeker uit het arrest M.S.S. t. België van 21 januari 2011 en Singh t. België van 2 oktober 2012, Mo.M t. Frankrijk van 18 april 2013, K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt als volgt:

“Uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008; RvV, nr. 32 872 van 20 oktober 2009). Het beoordelen van de bewijskracht van documenten behoort verder tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van commissaris-generaal en de Raad, zonder dat deze de stukken van valsheid moeten betichten. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kan derhalve ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Immers het beoordelen van de authenticiteit van neergelegde documenten is niet eenduidig verbonden aan de bewijswaarde van de feiten uit het asielrelaas die de asielzoeker wenst te onderbouwen. De commissaris-generaal en de Raad kunnen daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar hun oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas

en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker én van andere objectieve criteria. Verzoeker kan zich derhalve niet beperken tot het louter neerleggen van documenten, maar hij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.”.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak *M.M. tegen Ierland* (C-277/11) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, het is aan de asielzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. In voornoemd arrest wordt erop gewezen dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Uit het arrest *Singh* kan echter niet afgeleid worden dat in het kader van een asielaanvraag elk document op zijn authenticiteit dient onderzocht te worden. Het arrest *Singh* betrof een betwisting over de nationaliteit van de verzoekers en het document ging uit van een ambtenaar van UNHCR daar waar verzoekers asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

In de bestreden beslissing wordt er overigens terecht op gewezen dat de dreigbrief geen objectieve bewijswaarde heeft, aangezien het een ongedateerde brief betreft die door eender wie, om het even waar en wanneer kan opgesteld zijn. De twee overlijdensaktes van zijn vader en broer, hebben evenmin voldoende bewijswaarde om verzoekers onaannemelijke verklaringen teniet te doen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt bovendien dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Iraakse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het ondersteunen van een asielrelaas. Dat verzoeker bij zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt een voor eensluidend verklaarde vertaling voegt van de dreigbrief en de originele overlijdensattesten van zijn vader en broer met een voor eensluidend verklaarde vertaling kan hier evenmin een ander licht op werpen. De Raad stelt overigens vast dat uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat er wordt gedreigd met een onthoofding “*net zoals we dat gedaan hebben met jouw vader en broer*”, terwijl verzoekers vader en broer volgens verzoekers verklaringen werden neergeschoten. Dat de brief een logo draagt en strookt met de gangbare praktijk van de milities, maakt hem daarom nog niet authentiek. Met betrekking tot de overlijdensattesten stelt de Raad bovendien vast dat uit de door verzoeker neergelegde voor eensluidend verklaarde vertalingen blijkt dat het overlijden van zowel verzoekers broer als zijn vader onder hetzelfde nummer werden opgenomen in de lijst van overlijdens (7031) voor het jaar 2015, hetgeen meteen afbreuk doet aan hun authenticiteit. Verzoeker houdt bovendien verkeerdelijk voor dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de overlijdensattesten werd vastgesteld dat hun herkomst niet kan worden nagegaan. Deze vaststelling met betrekking tot de herkomst geldt enkel voor de voorgelegde dreigbrief.

De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt maar zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de kwalificatierichtlijn, de artikelen 3 en 13 EVRM alsook een verwijzing naar rechtspraak van het EHRM. De motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Verder dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Het weze herhaald dat deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) en het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM). Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn).

Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie) en toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus, Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad van 31 maart 2016) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanslag op een winkelcentrum op 11 januari 2016 en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven zeer uitzonderlijk. De veiligheids- en inlichtingendiensten voeren in Bagdad regelmatig antiterreuracties door in alle wijken van de stad. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Wat de door verzoeker aangehaalde recente aanslag van 27 februari 2016 betreft, wordt benadrukt dat deze kadert binnen het patroon van geweld dat er plaatsvindt in Bagdad, dat op zich geen indicatie vormt van het feit dat het geweld in de provincie Bagdad in het algemeen of de stad Bagdad in het bijzonder het vereiste niveau bereikt om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te vallen. Ook uit de cijfers en informatie die blijken uit de bijkomende landeninformatie die bij de aanvullende nota die de verzoekende partij ter terechtzitting heeft neergelegd werd gevoegd, kan dit niet zonder meer worden afgeleid. Hieruit

blijkt immers slechts een daling van het aantal incidenten in Irak en een stijging van het aantal incidenten in Bagdad door IS tot het hoogste aantal sinds drie jaar.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aan de hand van de in het administratief dossier aanwezige informatie en de cijfers van Iraq Body Count, Musings on Iraq en UNAMI aanvoert dat het doel van zoveel mogelijk burgerslachtoffers maken bereikt is gelet op het hoog aantal slachtoffers en er geen daling is van het aantal burgerslachtoffers in Irak in het algemeen, en in Bagdad in het bijzonder dient te worden opgemerkt dat, rekening houdend met het bevolkingsaantal in en de oppervlakte van de provincie Bagdad, het aantal burgerslachtoffers en het aantal aanslagen op zich geen indicatie vormt van het feit dat het geweld in de provincie Bagdad in het algemeen of de stad Bagdad in het bijzonder het vereiste niveau bereikt om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te vallen, en dit zelfs als er rekening wordt gehouden met het hoogste beschikbare cijfer en de waarschijnlijkheid dat er sprake is van onderrapportering.

Bovendien gaat verzoeker er in zijn betoog aan voorbij dat de cijfers van Iraq Body Count, Musings on Iraq en UNAMI betrekking hebben op diverse veiligheidsincidenten in de provincie Bagdad. Deze cijfers weerspiegelen dus, niet zoals verzoeker lijkt te suggereren, uitsluitend het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld in Bagdad, maar geven ook de slachtoffers van ontvoeringen, *targeted killings*, etc. weer. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat daar waar verzoeker op pagina 31 aanvoert dat uit de gegevens op de website van Iraq Body Count blijkt dat het aantal incidenten in Bagdad zeer hoog ligt, blijkt dat verzoeker informatie heeft opgevraagd over alle incidenten ongeacht de "perpetrator" of dader. Dit is een niet onbelangrijk gegeven, aangezien een overzicht van de cijfers waarover Iraq Body Count beschikt aan de hand van meerdere zoekfuncties kan opgevraagd of samengesteld worden, zoals blijkt uit de bijlage die aan de verweernota werd gevoegd. De website laat immers toe dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen de aard van het gebruikte geweld, en de groeperingen of strijdkrachten die hiervoor verantwoordelijk kunnen gesteld worden. Zo kan bijvoorbeeld een onderscheid gemaakt worden tussen aanslagen gepleegd door antigouvernementele elementen, dan wel aanslagen waarvoor militairen verantwoordelijk zijn, of aanslagen waarvan niet geweten is wie er verantwoordelijk is.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Waar verzoeker in dit verband stelt dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming aangezien de feitelijke controle van de stad in handen is van sjiiitische milities die hem viseren en dienaangaande wijst naar de in het administratief dossier aanwezige informatie en een algemeen rapport verwijst, dient erop te worden gewezen dat zijn vrees voor deze sjiiitische milities niet geloofwaardig werd geacht (zie infra).

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Het betoog dat de cijfers van het aantal terugkeerders moet bekeken worden in het licht van het aantal asielaanvragen van Irakezen in dezelfde periode; dat er geen informatie is over de beweegredenen van zij die terugkeren; dat er niet is nagegaan of zij zich effectief opnieuw in Bagdad gevestigd hebben; dat inwoners van Bagdad ook wegvluchten voor het geweld, dat 91% van de IDP's in Irak willen terugkeren naar hun regio van herkomst maar dit niet doet; dat mensen wel degelijk Bagdad ontvluchten en dat de mensen die Bagdad ontvluchten ook in één van de meest onveilige provincies Anbar terecht komen doet hier geen afbreuk aan.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (*Article 15(c)*) *Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 april 2016 die zij ter terechtzitting neerlegde naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad.

Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, *in casu* "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Bovendien wordt erop gewezen dat *in casu* mede geoordeeld wordt op basis van de recentere landeninformatie "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 31 maart 2016 (zie *infra*).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF